

# Revyen dør af indeklemthed

JEG HAR SET nogle stykker af sommerens revyer.

Ikke dem alle, slet ikke nok til at sige noget helt sammenfattende om Dansk Revy 1978. Men nok til at have fået fært af en ide om hvad der er galt.

For selvfølgelig er der noget galt, når der år efter år her sidst i 70'erne er snevevis af sommerrevyer, mens alle stadig taler om og radioen stadig spiller gamle plader med Carl Alstrup, Olga Svendsen, Ludvig Brandstrup, Liva Weel, Osvald Helmuth.

Og jeg tror, det der er galt er at revyen har mistet sin solidaritet, sin medvidenhed.

Det gælder selvfølgelig ikke den altid helt sin egne Jesper Klein, og det gælder lige selvfølgelig ikke — men af helt andre grunde — den bundprofessionelle Volmer-Sørensen. Men det gælder mange andre.

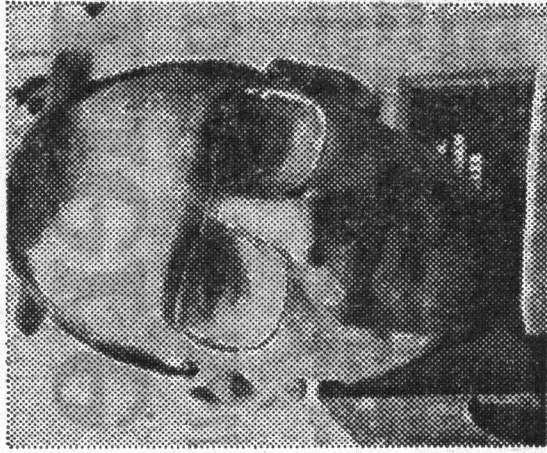
Lad mig forklare det så godt jeg kan, for det er kun en fornemmelse, ikke en analyse.

Jeg har den tro, at i gamle dage, når Brandstrup eller Hel-muth sang en vise, så kunne den sagtens gå tæt på, mindst lige så tæt som i dag, på en defineret person, f. eks. en statsminister. Og man kunne lige så klart som i dag antyde at vedkommende var korrupt, fortrukken, bengnaver, magtsyg eller bare slet og ret øv-bøv dum.

DENGANG LÅ det bag et sted, i sang som i ånd, at måske var Jørgensen en idiot, men var vi ikke alle ret store idioter hvis vi tænkte over det? Måske var Jørgensen bengnaver, men hvis De og jeg, slagter Sørensen, fik chancerne, mon så ikke også vi ville score en lille bestyrelsespost et sted — i hvert fald til sønnike?

Ville vi mon ikke?

Sådan spurgte den gamle danske revy altid bagved, med en vis indforståethed. Og det gav grin og lettelse, fordi det



## Kommentar af

forfatteren

DAN TURELL

synsfolkene, de er dumme. Vi ved bedre, vi to, ikke Sørensen? Det er Ankers fejl! Det er Ifversen der er idiot! Det er Suzanne der bilder sig noget ind!

Og så udebliver det store befriende grin fra den gamle form, og tilbage bliver et lille indeklemt fnis.

altid letter os at se, om så selv blot for et øjeblik, at det er det vi er: nogle små svin. Vi ved det jo faktisk godt, og vi er uvilkårligt taknemlige når andre fremkalder den viden i os. Vores selvironi er noget af det bedste vi har, ikke mindst over for vores egen trang til at ville beskyde og beskyldte andre.

Men dagens danske revy, standard-revyen om kønsrolleproblemer og Fællesmarked med spredte hip til hankønnet, baconsvinet, Suzanne Brøgger og Melodi Grand Prix, den giver ikke lettelse. Den går nemlig hver gang på at nogle andre, ikke mig og slagter Sørensen, men statsministeren eller fjern-

REVY DØR af hellighed og fø-rargelse, og revy dør lige så sikkert af indeklemthed — det er revyens Scylla og Charybdis, fra Erik Knudsen til Aage Sten-toft. Båden, hvis man alligevel vil besejle strømmen, det er den buddhisterne kalder Mahayana, den Store Båd: At gøre opmærksom på, som stadig under- eller dobbelttone, helst som en selvfølge, i tekst som spil, at nok er statsministeren bundkomisk, men vi er alle sammen komiske, Sørensen, med arme og ben og tænder og trækprocenter, og vi er alle sammen i samme båd.

Og denne båd er Danmark.